

Tang Ca

Contents

Tang Ca	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12

Tang Ca

Giới thiệu

Từ trên thành cao thả người rơi xuống đối lấy thiên hạ về tay Trường Dạ Hồn Nàng hóa thành cô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-ca>

1. Chương 1

Chương 1: Công thành

Ánh lửa đốt đỏ một góc trời Hoàng Thành, mây đen chầm chậm bao phủ mảnh trăng tàn nơi phía xa xăm kia.

Ta kéo theo làn váy dài lê thê chậm rãi bước lên từng bậc đá xanh tường thành, cố hết sức bước đi từng bước. Từ trước đến nay ta vốn không thích những xiêm y phức tạp thế này, không tới lúc cần thiết thì tuyệt nhiên sẽ không mặc những xiêm y lộng lẫy như vậy, mà cho dù có mặc vào, các tỳ nữ đi theo phía sau cũng nâng làn váy lên giúp ta.

Nhưng hôm nay, không có.

Có chăng chỉ là những binh lính vận áo giáp nặng nề, bọn họ gương trường mâu lạnh như băng dính đầy máu tươi, sắc mặt lạnh lùng áp giải ta lên thành lâu.

Chiến kỳ trên thành lâu tung bay phần phật, còn chưa lên đến nơi đã có thể nghe thấy tiếng phụ nữ và trẻ con đang gào khóc. Ta đập lên thì thể nằm rồi rạc của một quý phụ nhân tứ chi cương cứng lạnh ngắt, quyết liệt lạnh lùng tiêu sái bước lên đỉnh cao nhất của thành lâu.

Xa xa ánh sao chớp lóe, mây đen vần vũ. Một trận mưa to sắp bắt đầu trút xuống.

Dưới thành lâu, ba mươi vạn đại quân vây quanh Hoàng cung trùng trùng lớp lớp, không một khe hở.

Nhiều người như vậy, ngoại trừ chiến mã sốt ruột hí vang, ta không nghe được tiếng vang nào khác. Gió đêm mang theo máu tanh và hơi thở lạnh như băng đập vào mặt ta, ta buông lờ vấy phức tạp trong tay, mặc nó tung bay theo gió. Ta nghĩ, ngoại trừ màu sắc máu tươi thì màu đỏ tươi của giá y trong đêm nay là sắc màu diễm lệ nhất.

Một người đặt thanh kiếm lạnh hôi tanh ở trên cổ ta, sát khí trên giáp trụ của hãn phía sau lưng khiến lông tơ ta khẽ dựng đứng. Hãn khàn giọng rống to.

“Trường Dạ Hâu An Tử Vụ.”

Ba mươi vạn tướng sĩ dưới thành lâu đều im lặng. Ta cup mắt che kín thần sắc đôi người, tựa như một tượng thần không có cảm giác.

“An Tử Vụ!” Nam tử phía sau lưng ta tức giận dùng dùng, “Trẫm mệnh cho ngươi mau xuất hiện, trễ một khắc ta liền khoét một con mắt của phu nhân ngươi, trễ thêm một khắc ta sẽ biến ả thành “Người lợn”.

Người lợn, chặt bỏ tứ chi, khoét mắt xẻo tai, cắt đi mũi lưỡi, đó chính là hình phạt mà vị Quân vương ở phía sau lưng ta thích nhất.

Ta vẫn cup mắt, không hé lộ một chút thần tình nào cả.

Đại quân dưới thành lâu có chút xao động, bọn họ đa phần là bộ hạ cũ dưới trướng của phu quân ta – Trường Dạ hầu, rất nhiều tướng lĩnh quen biết với ta. Giết tàn nhẫn một nữ nhân cũng không phải là một việc nghiêm trọng, nhưng mà trong tình huống này đây, giết một nữ nhân của chủ soái quân phản loạn thì chính là một sự uy hiếp.

Hơn nữa trên tường thành này còn có đông đảo gia quyến của các binh lính tướng lĩnh, họ đang gào khóc tang thương. Lúc này mà giết ta, chính là sự biểu thị, không lâu lắm nữa các nàng cũng sẽ bị sát hại tàn nhẫn như vậy. Các tướng sĩ bên ngoài hành quân đã lâu, nổi nhớ nhung duy nhất trong lòng chính là vợ con và mẹ già trong nhà, nếu giết những phụ nữ và trẻ con này...

Quân vương tâm kế thật quá mức tàn nhẫn.

Tiếng vó ngựa lộc cộc từ dưới thành vọng đến. Thật ra âm thanh này vốn vô cùng nhỏ, nhưng ta lại có thể nghe thấy. Ta nghe được bởi vì ta từng làm mấy năm ca cơ, tương đối nhạy cảm đối với âm thanh, hoặc ta nghe được bởi vì chàng cười ngựa “Long Mai”, con ngựa mà ta cùng chàng đã chọn.

Đại quân rẽ sang hai bên tạo ra một con đường, một nam tử tay nắm dây cương ngồi trên lưng ngựa, không nhanh không chậm xuất hiện trước tầm mắt mọi người.

Ánh đuốc lập lòe trong màn đêm tối tăm mờ mịt khiến ta không thể nhìn thấy rõ diện mạo của chàng. Chỉ thấy được dáng lưng chàng thẳng tắp, ngân giáp bọc quanh một thân hình hoàn mỹ. Đây không phải là lần đầu tiên ta nhìn thấy dáng vẻ chàng vận chiến bào, nhưng đây là lần đầu tiên ta thấy dáng vẻ chàng vận chiến bào trên sa trường.

Bớt một phần hiền hòa, thêm một phần mạnh mẽ.

Khóe môi ta không tự chủ được khẽ giương cong. Đây là phu quân ta – Trường Dạ hầu, An Tử Vụ. Giờ phút này đang là chủ soái của phản quân, sắp lật đổ — trở thành người chủ mới của giang sơn này.

Nhìn thấy An Tử Vụ đi ra, Hoàng đế sau lưng ta có chút cao hứng. Vì mọi người khắp kinh thành đều biết tình cảm của ta và chàng khăng khít thâm sâu. Tất cả đều tin tưởng ta với chàng là một đôi sinh tử cùng nhau.

Sinh tử cùng nhau.

Chỉ có mình ta biết, chẳng qua chàng muốn ọi người nhìn thấy một mặt ấy mà thôi.

“Trường Dạ hầu, nếu như người nguyện lui quân, trăm sẽ bỏ qua cho phu nhân người, không để ý đến hiềm khích trước kia, tiếp tục cho người vào triều làm quan, thuận phục Đại Tề ta.”

Chiến kỳ trên tường thành tung bay phấp phật trong làn gió đêm ẩm ướt cuộn cuộn, nhưng người ngồi trên lưng ngựa vẫn thông thả từng bước, không hề có chút nào nao núng.

Chàng vẫn chưa trả lời, nhưng ta đã biết được đáp án của chàng.

Chàng trầm mặc, để ấy mười vạn đại quân chờ mong đáp án.

Ta nhắm mắt thật chặt, đủ rồi, chỉ cần một chút trầm mặc này thôi là đã đủ rồi. Cũng không uống phí tâm tư ta đã mặc giá y ngày hôm nay. Phút cuối cùng của cuộc đời, Tang Ca có thể đổi được sự do dự trong chớp mắt của An Tử Vụ...

Ta nghĩ: Trường Dạ hầu, chàng khát vọng ngàn dặm giang sơn này, chỉ còn một bước cuối cùng nữa mà thôi, hãy để cho ta trợ giúp chàng một lần. Để thành toàn tham vọng của chàng, cũng tránh để cho chàng mang trên lưng tiếng xấu lạnh lùng tàn nhẫn.

“Trong lúc Triệu đế tại vị, thiên tai không ngừng, nhưng lại không nghĩ cách an ủi thiên hạ chúng sinh, ngược lại còn bổ nhiệm quan lại tham ô, cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân, khiến dân chúng lầm than cơ cực. Vĩnh Nghiệp năm thứ ba, bạo quân Tiêu Thừa vì thú vui của mình mà đem mấy trăm cung nga biến thành người lợn. Vĩnh nghiệp năm thứ năm, đem mười mấy vị đại thần trung nghĩa dùng hình phạt bào lạc[1] để giết chết họ. Vĩnh nghiệp năm thứ tám, tàn sát ba thành ở Giang Nam, khiến Giang Nam ba năm không nghe thấy tiếng người, quạnh quẽ đìu hiu. Tội ác vô số kể! Hôm nay, Trường Dạ hầu thay trời hành đạo, trừ bỏ bạo quân, đem lại thái bình cho thiên hạ. Hỡi ba mươi vạn đại quân đang bao vây Hoàng thành, thời đại Triệu đế Tiêu Thừa đã chấm dứt, không cần e ngại!”

[1] Bào lạc: một công cụ chuyên hành hình các quan thần, đó là một ống đồng thật to rộng ruột, bên dưới là miệng lò dùng để chum than củi vào, hành hình bằng cách chắt củi nung cho cột đồng nóng đỏ rồi đưa nạn nhân đến dí nguyên người nạn nhân vào ống đồng cho thịt da cháy khét, nạn nhân giãy chết rất thê lương.

“Câm miệng!” Kiếm của Tiêu Thừa cắt sâu vào cổ ta bắn ra một tia máu. Hấn trừng mắt với ta, hận đến khóe mắt muốn nứt ra, nhưng lại e ngại An Tử Vụ nên không dám giết ta thật sự.

Tiếng khóc của phụ nữ và trẻ con trên tường thành dần dần nhỏ lại, đa phần các nàng đã từng chịu qua giáo dưỡng của nữ nhi khuê các, bây giờ ta lại đem đạo lý tiểu dân phường chợ của bản thân để nói, có lẽ các nàng không hoàn toàn hiểu hết, nhưng cũng có chút lay động...

Giọt mưa trên trời chậm rãi rơi xuống, ta ngẩng đầu lên ngược nhìn trời cao vời vợi, cất cao giọng nói “Phu quân ở bên ngoài ngày đêm hành quân mệt nhọc, vì bảo vệ quốc gia dân chúng, bất chấp tính mạng, để đi được đến ngày hôm nay đã vượt qua biết bao khó khăn. Nữ tử chúng ta, mặc dù không thể thay trượng phu tòng quân ra trận, trừ bạo quân, cũng nhất quyết không để liên lụy đến các người!”

Phụ nữ và trẻ con trên tường thành bất chợt im lặng.

“Bạo quân...”

“Câm miệng!”

Ta còn đang định nói tiếp, một tiếng gầm thét cắt đứt lời ta, mà thanh âm ấy rất đỗi quen thuộc. Mỗi lần trong giấc mộng đêm khuya, ta đều nghe thấy tiếng chàng nỉ non gọi tên ta: “Tang Ca, Tang Ca”. Quả thật còn trầm bổng dịu dàng hơn cả tiếng ca.

Ta vọng nhìn chàng đứng dưới thành lâu, một người một ngựa đứng giữa màn mưa mờ mịt, trước mặt chàng là tường thành chín tầng cao và sinh mạng của ta, sau lưng chàng là ba mươi vạn tướng sĩ đã cùng chàng vào sinh ra tử từ trước đến nay.

Ta nhìn không thấy rõ mặt chàng, nhưng trong thanh âm của chàng ta nghe được sự phẫn nộ và sợ hãi.

Chàng lo lắng cho ta?

Ta cười, Tử Vụ à, điều này không còn quan trọng nữa rồi.

Từ khi gả cho chàng, ta rất hiếm khi làm trái ý chàng, càng chưa bao giờ khiến chàng tức giận. Nhưng hôm nay ta không muốn nghe theo lời chàng, mà ta càng cất cao giọng hơn nữa, lần này không phải là vạch trần tội trạng Hoàng đế — mà là thể hiện tài nghệ của mình — Ca hát.

“Khi nào mặt trời không còn nữa, ta cùng chàng sẽ mất...”

Một câu hát chưa xong, Hoàng đế giận dữ, bỏ một nhát lên người ta.

Ta chỉ thấy cánh tay mình và ống tay áo hoa lệ đỏ tươi bị văng ra ngoài, vẽ lên một đường cong trong không trung rồi rơi xuống mặt đất lầy lội...

Cánh tay của ta...

Lúc đó ta còn chưa cảm nhận được đau đớn, dùng cánh tay còn lại bịt nơi máu tươi đang tuôn trào không ngừng, tiếp tục cất cao giọng hát. Máu cùng mưa thấm ướt đầm giá y trên người ta.

“Câm miệng!”

“Không!”

Chàng cùng Hoàng đế đồng thanh rống ta, Triệu đế như điên loạn lại bổ kiếm vào người ta.

Trong cơn đau đến mơ hồ, dường như ta nghe được tiếng rống vang của An Tử Vụ: “Tiêu Thừa! Nếu như ngươi dám tổn thương nàng lần nữa...” Lời còn chưa nói hết, Triệu đế chợt biến đổi lạ kì, hắn nói khê bên tai ta: “Nếu Trường Dạ hầu muốn đoạt giang sơn của trẫm, trẫm liền cho hắn nếu có đạt được cũng sẽ dẫn vật suốt đời.”

Hắn túm lấy tóc ta, kéo ta đến đập đầu vào tường đá xanh của thành lâu. Lúc này đây ta đâu còn để ý đến điều gì nữa, cánh tay còn lại cào loạn trên mặt hắn. Trong lúc hoảng hốt, ta bỗng nhiên cảm giác đầu ngón tay mình nóng nóng ẩm ướt.

Liền sau đó là tiếng thét lớn của Tiêu Thừa: “Mắt của ta! Mắt của ta!”

Thừa dịp hắn hoảng loạn, ta khàn giọng nói to: “Trường Dạ hầu, trừ bạo quân trấn an thiên hạ, Tang Ca được làm vợ của chàng, cuộc đời này quả không uổng phí, tuyệt không hối hận.”

Nói xong, ta dốc hết toàn lực, lao nhanh tới đâm đầu vào bụng Hoàng đế. Y phục bay tán loạn, ta mang theo Hoàng đế cả đời bạo ngược, cùng nhau ngã xuống tường thành.

Trước khi chết, thời gian dường như trôi chậm chạp hơn bao giờ hết.

Ta nhìn thấy trong màn mưa đêm mù mịt, mấy mươi vạn tướng sĩ đồng thời nức nở. Ta nhìn thấy bóng tối mờ dần và “Long Mai” phóng đến nhanh như tia chớp. Giây phút cuối cùng ta nhìn thấy trên ngân giáp chàng thấm đẫm máu tươi cùng ánh mắt bi thương thảm thiết.

“Tang Ca!”

Ta đã trông chờ tiếng chàng gọi tên ta nhiều năm như vậy, bây giờ cuối cùng cũng đã nghe được. Trên đường đến Hoàng tuyền, ta nghe được tiếng chàng gọi tên ta, tiếng chàng thét to hòa trong tiếng mưa tuôn xối xả.

Tử Vụ, chàng có còn nhớ, lần đầu chúng ta gặp nhau, trời cũng mưa mịt mù thế này.

Lần đầu chúng ta gặp nhau trong mưa, tựa như hình ảnh trong một bài thơ. Giang Nam liễu rủ đôi bờ, nhà nhà ngói xanh, tầng tầng mưa phùn mờ mịt. Lúc đó thiếp chỉ là một ca cơ không chút danh tiếng, còn chàng là một hầu gia phong lưu nhân hạ.

Gặp nhau trong mưa, quán quýt cả đời.

Bây giờ, cuối cùng ta cũng được giải thoát.

2. Chương 2

Chương 2: Hoa đăng

Tề diệt, Vệ lập, Trường Dạ Hầu An Tử Vụ trở thành Hoàng đế, cải niên hiệu thành Trường Ca.

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, chớp mắt đã đến đêm Thất tịch. Ta đứng lặng lẽ bên bờ, dõi mắt ngắm nhìn yển hội đang được tổ chức tưng bừng trên chiếc thuyền lớn giữa sông.

Đúng vậy, ta đã chết rồi. Chết vào đêm hôm đó, khi Hoàng cung Tề quốc bị công hãm, nhưng mà ta lại chưa xuống Hoàng tuyền. Không phải ta không muốn xuống, mà quỹ câu hồn không đến dẫn đường ta, ta lại không biết đường đi xuống dưới ấy, nên hồn phách đành chơi vơi ở nhân gian. Gọi là —

Quý...

Làm một con quỷ, phải mang trong mình một chấp niệm mạnh mẽ. Ta cân nhắc thật lâu, quả thật thế gian không có nơi nào để ta lưu luyến. Ta không biết đi đâu về đâu, nhưng may mắn là ta còn có thể ở bên cạnh phu quân của mình.

Ta nhìn chàng đăng cơ, lên làm Hoàng đế, dọn dẹp trong ngoài Hoàng thành đâu đâu cũng lênh láng máu tươi, sau đó làm lễ an táng ta thật long trọng, vừa theo lễ tiết của một Hoàng hậu, vừa theo tang lễ của người vì nước hy sinh.

Ta biết, chàng làm như vậy để bù đắp cho ta. Thật may mắn là ta có thể nhìn thấy được.

Ta luôn theo chàng, mỗi lúc vào triều, mỗi lúc dùng bữa, mỗi lúc đi ngủ. Thậm chí ta cảm thấy khoảng thời gian này ta còn gần gũi chàng nhiều hơn khi ta còn sống bên cạnh chàng. Không ai thấy được ta, ta tự do đi lại như con thoi ở bên cạnh chàng bất cứ lúc nào.

Nhưng hôm nay ta không muốn ở bên cạnh chàng. Bởi vì trong những yển hội như hôm nay, bên cạnh chàng nhất định có vô số oanh ca yển hót, hoa thơm ong bướm. Cho dù ta có là người độ lượng bao dung, nhưng vẫn cảm thấy hơi khó chịu. Vì vậy tốt hơn nên trốn xa một chút, nhắm mắt làm ngơ.

Đèn đóm trên chiếc thuyền xa hoa dần tắt. Yển hội tựa hồ kết thúc. Nghĩ đến trên người chàng còn vương mùi hương son phấn, ta không muốn trở về.

Nhưng ta thật không ngờ, chỉ chốc lát sau, một nhóm người mặc trang phục thường dân từ trong thuyền hoa đi ra. Người đi đầu tiên ở xa tít kia chính là phu quân ta khi còn sống, An Tử Vụ.

Hoàng đế cải trang sao...

Đi theo bên cạnh chàng đều là những người thân tín, ta tò mò đuổi theo họ.

Chàng đi đến chợ đêm ở thị trấn, đêm thất tịch như tối hơn bất kì đêm nào, đèn đóm ở thị trấn nhỏ chiếu sáng khắp nơi, các cửa hàng hai bên đường bán đầy hoa đăng, xung quanh là các đôi tình nhân nắm tay nhau đi dạo. Chàng đi lững thững ở phía trước, đến nơi mọi người tụ tập náo nhiệt, không quản các hộ vệ phía sau đang sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

An Tử Vụ chàng là một người tự do phóng khoáng như vậy. Làm Hoàng đế rồi cũng tùy hứng như vậy.

Ta lặng lẽ đi theo chàng. Chàng tựa hồ cố ý bỏ lại các hộ vệ phía sau, ở nơi náo nhiệt quẹo rẽ mấy vòng sau đấy lại mua một cái mặt nạ mặt quỷ đeo vào, rồi mua thêm một chiếc hoa đăng, hết như một trang nam tử đang đi tìm kiếm ý trung nhân của lòng mình.

Ta không khỏi bật cười.

Ánh sáng lung linh lướt qua vùn vụt bên ta, những người đi đường lướt qua ta trên mặt đều ảm áp nụ cười, xuyên qua phố thị là một con sông nhỏ tràn ngập hoa đăng, mang theo một phần tình cảm thâm sâu mặn nồng hoặc mong manh nhợt nhạt bồng bềnh sóng nước.

Chàng chậm rãi bước lên cầu Bạch Thạch qua sông, một tay chàng cầm hoa đăng, một tay nắm lại. Đám trẻ con vui đùa ầm ĩ chạy vụt qua bên người chàng, chàng nghiêng người né tránh, hươ tay ra tìm kiếm, ta cơ hồ cảm giác rằng dường như chàng đang dắt tay người nào đó.

Sau khi đám trẻ con chạy vụt qua rồi chàng bỗng đứng lại sững sờ rất lâu, rồi đột nhiên nhếch môi lên cười, nụ cười trên môi chàng chứa đựng sự trào phúng, còn ánh mắt chàng chất chứa nỗi bi ai mịt mờ vô tận.

Biểu tình ấy dừng lại không biết bao lâu trên gương mặt chàng, chàng bước xuống cầu đi đến bờ sông, vén tay áo dài, đem chiếc hoa đăng đã được đốt sáng thả trôi trên sông...

Ta ở bờ đối diện nhìn tình cảnh này, không khỏi nhớ lại đêm Thất tịch ở Giang Nam vào rất nhiều năm trước, dưới ánh trăng tròn bằng bạc mông lung, ta nói với chàng, “An Tử Vụ, thiếp thả hoa đăng cho chàng rồi đây.”

“Phiền nàng rồi.” Chàng thờ ơ nhìn về phía chợ náo nhiệt đáp.

Ta giúp chàng khê vuốt những sợi tóc bị gió thổi rối bời, xoay mặt chàng lại nhìn vào mắt ta, “Trước mặt mọi người chàng bày ra bộ dáng ăn chơi trác táng, nhưng thiếp biết chàng là người có tham vọng cao ngất, tuyệt không bao giờ muốn làm một Hầu gia nhàn hạ. Một ngày nào đó chàng sẽ rời khỏi phủ Hầu gia ở vùng Giang Nam mở mặt sương mù này.”

Ánh mắt chàng rơi trên người ta, khê động.

“Ở quê của thiếp, “Đăng” cùng “Chờ” đồng âm với nhau, thả đăng nghĩa là chờ đợi. Cuộc đời này Tang Ca được làm thê tử của chàng, cho dù chàng đối với thiếp là chân tình hay giả tạo, thiếp mãi mãi là thê tử của chàng. Thiếp chắc chắn sẽ chờ chàng, cho dù chờ đến hết cuộc đời này.”

Chàng cup mắt, trầm mặc một hồi, “Vậy thì chờ xem.”

Sau này ta vẫn luôn chờ chàng. Trường Dạ hầu phủ từ Giang Nam chuyển đến Kinh Thành, ta ngày ngày chờ chàng hạ triều. Chàng đi biên cương xa xôi bình định Hung Nô, ta hằng đêm chờ chàng chiến thắng trở về. Chàng dùng kế để Triệu đế thả chàng rời kinh, ta ở lại làm con tin lúc nào cũng mong chàng trở về gặp mặt.

Rồi chàng trở về, ta vẫn chờ đợi... Chúng ta lứt ra nhau...

Đột nhiên ánh sáng rực rỡ vụt hiện lên trong mắt ta, kèm theo là một tiếng nổ thật to cắt ngang suy nghĩ của ta. Ta ngược mắt nhìn, không biết nhà giàu nào ở trấn nhỏ kia đốt pháo hoa nữa. Ánh sáng lung linh tỏa rực rỡ một mảnh trời đêm cao vời vợi.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn, tiếng hoan hô dậy lên không ngừng.

Ta không khỏi cong môi nở nụ cười. Mỗi khi Hoàng cung tổ chức yến hội, tất nhiên sẽ có pháo hoa, luôn long trọng và xa hoa, nhưng luôn khiến người ta cảm giác lạnh lẽo, hoàn toàn không có chút cảm giác ấm áp chan hòa như ở nơi này.

Chắc hẳn An Tử Vụ cũng cảm giác được như vậy.

Ta quay đầu nhìn chàng, thấy trên mặt chàng bất chợt tràn ngập ý cười, chàng cứng đờ nom về phía ta, từ từ tháo mặt nạ xuống.

Ta bỗng có suy nghĩ vớ vẩn trong chớp mắt, có lẽ chàng nhìn thấy ta rồi. Ta đứng yên ở bờ sông bên này, nhìn chàng ở bên bờ đối diện, khóe môi chàng cong lên nở một nụ cười. Nếu không phải sóng giữa dòng sông dập dềnh những chiếc hoa đăng và pháo hoa rực rỡ mỹ lệ tỏa sáng trên bầu trời, ta sẽ cho rằng thời gian đã dừng lại.

“Tang Ca!”

Chàng dịu dàng gọi tên ta... bước một bước xuống lòng sông.

Tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, chàng đã bất chợt bước xuống lòng sông, đi về phía ta.

Các hộ vệ nhìn thấy lập tức hốt hoảng, ở trên bờ không ngừng gào to “Gia!”, “Gia! Cẩn thận!” Chàng không biết bơi, nhưng may là con sông nhỏ này không sâu, chỗ sâu nhất cũng chỉ tới ngực chàng...

Chàng chậm chậm nhìn ta, bước từng bước tới gần. Mỗi lúc mỗi gần hơn, ánh mắt chàng hiển hiện rõ ràng nét vui mừng khôn tả xiết.

Trái tim ta chua xót, tan chảy, ta suýt không cười nổi nữa.

Đột nhiên, chàng bỗng trượt chân, ngã nhào vào lòng sông. Ta theo bản năng bước vội về phía trước kéo chàng lại, nhưng ta cảm giác dòng nước lạnh xuyên thấu qua người ta, chân chậm chạp bước theo dòng chảy, không làm gì được.

Lúc này các hộ vệ không màng gì nữa, nhảy “bùm, bùm” mấy cái liên tục, vội vội vàng vàng kéo chàng lên bờ. Chàng ở trong nước vùng vẫy hai lần rồi vũng vàng đứng dậy, ánh mắt hoảng loạn nom bờ đối diện tìm kiếm, sắc mặt chàng trong phút chốc trở nên trắng bệch...

“Tang Ca!” Chàng hét hoảng gọi tên ta, đẩy các hộ vệ đang diu chàng ra, loạng choạng chạy lên bờ, lưng ta lúng túng như đứa trẻ bị lạc đường, “Tang Ca! Tang Ca...”

Tựa như ngoài hai tiếng ấy ra chàng không thể nói được tiếng gì...

Ta lẳng lặng ở bên cạnh nghe tiếng chàng gọi ta, tìm kiếm xung quanh. Toàn thân chàng ướt sũng trông vô cùng chật vật.

An Tử Vụ, chưa từng chật vật như thế này...

Ta cụp mắt, thốt khẽ “vâng”... nhưng không ai nghe thấy...

Chàng được đưa về hành cung, thần sắc tối tăm mờ mịt, dọa các quan không dám thở mạnh, nói lời nào...

Đêm đó chàng sốt cao, mê man, miệng vẫn gọi thì thào, thái giám đánh bạo đến kề sát tai nghe, lờ mờ nghe ra “... Ca...”

Hoàng đế muốn nghe hát. Vì bệnh nên phải tránh gió, vì thế các ca cơ bị nhốt ở ngoài, mặc kệ gió đêm lạnh buốt, xướng cả một đêm.

Ta ngồi cạnh bên giường, si ngốc nhìn chàng. Chỉ có ta biết, không phải chàng muốn nghe xướng ca, mà chàng gọi tên ta. Chỉ có ta biết, lúc này chàng không muốn nghe xướng ca, mà là sự yên lặng, để có một giấc ngủ thật ngon.

Mà ta không biết làm thế nào để nói với mọi người điều chàng muốn.

Nửa đêm, trong tiếng ca khàn giọng của các ca cơ, bỗng nhiên chàng mở mắt ra, ánh mắt bi ai, khàn giọng thì thào:

“Tang Ca, ta đã thả hoa đăng cho nàng rồi đấy.”

Nói xong, chàng lại mơ màng ngủ...

Ta nhìn chàng, không biết nói gì nữa...

Thân thể của An Tử Vụ vốn rất tốt, chưa khi nào sinh bệnh, nhưng trận bệnh này đổ ập tới, nghiêm trọng hơn tưởng tượng rất nhiều. Phải mất một tháng chàng mới từ từ hồi phục. Chờ đến khi chàng khỏi bệnh hoàn toàn thì đã đến Trung Thu. Trong cung chuẩn bị đãi tiệc để chiêu đãi Nam Việt Vương vào ngày lễ Trung Thu này. Nghe nói lần này Nam Việt Vương mang theo con gái đến, nàng ta có dung mạo khuynh thành. Ý đồ trong đấy hiển hiện rõ ràng.

Từ khi lập quốc tới nay, ngôi vị Hoàng hậu vẫn để trống, hậu cung không một bóng phi tần. Các đại thần nhiều lần dâng sớ muốn tuyển tú nạp phi, đều bị chàng lấy cớ bận rộn quốc sự chối bỏ...

Nhưng lần này, có lẽ đây là nữ nhân đầu tiên mà Hoàng đế muốn cưới...

Nữ nhân của chàng...

Ngón tay ta nhẹ nhàng vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt chàng, rồi dừng lại trên môi chàng. Ta nghĩ khi chàng cưới con gái của Nam Việt Vương làm Hoàng hậu, ta sẽ bỏ đi nơi khác. Bởi vì chàng đã có một nữ nhân khác bầu bạn và chờ đợi...

Đêm Trung Thu, trăng tròn vành vạnh treo giữa trời đêm, yến hội trong cung ồn ào náo nhiệt.

Nam Việt Vương ngồi ở trên cao bên trái, giơ chén rượu đầu cất tiếng “Hoàng Thượng, tiểu nữ có một điệu vũ mong muốn dâng tặng Hoàng thượng.”

Tử Vụ nhàn nhạt cười “Trẫm nghe nói Nam Việt công chúa dung mạo vô song, nhưng lại không biết công chúa còn múa giỏi. Bây giờ trẫm cũng muốn xem qua một lần.”

Nam Việt Vương cười đắc ý, vỗ tay hai cái, một nữ tử mang khăn che mặt, quần áo màu trắng mỏng manh nhanh nhẹn bước ra chính giữa sân khấu, dáng người tuyệt đẹp, chưa lộ dung mạo mà đã khiến mọi người vỗ tay tán thưởng, nàng ta hướng về phía An Tử Vụ nhẹ nhàng cúi đầu: “Tô Nhi tài mọn.”

Thanh âm này... Ta thoáng chốc giật mình, sau khi phục hồi tinh thần thì bất chợt cười khở. Ta không biết là thiên ý hay do Nam Việt Vương an bài, chỉ là, nếu Tử Vụ có còn một chút gì đó tưởng nhớ đến ta, thì chàng sẽ cưới nàng Tô Nhi này...

Nàng ta múa không xuất sắc, nhưng bóng dáng tuyệt mỹ đủ để cuốn hút tất cả tầm mắt chúng nhân.

Ở điệu múa cuối cùng, Tô Nhi xoay người một vòng, nàng ta vốn muốn hành lễ với Tử Vụ, cuối cùng lại trượt chân “Ai nha” một tiếng té ngã trên đất. Khăn lụa trên mặt bay xuống, quả thật là một dung mạo vô song.

Bốn phía nhất thời dậy lên tiếng kinh hô tán thưởng...

Thị nữ tiến lên đỡ nàng ta đứng dậy, hai mắt nàng ta long lanh sợ hãi liếc nhìn An Tử Vụ, lộ ra vẻ luyến lưu. Bộ dáng mỏng manh yếu đuối khiến cho người ta chỉ muốn tiến lên ôm chặt vào lòng yêu thương che chở.

Nam Việt Vương nhanh chóng hồi phục tinh thần, hần vội vàng đứng dậy hành lễ với An Tử Vụ “Tiểu nữ không tốt, khiến cho Hoàng thượng chê cười.”

Tử Vụ không đáp hần, chỉ thản nhiên nhìn Tô Nhi, thần sắc trong mắt không rõ. Nam Việt Vương nhìn thái độ chàng như thế nhưng không hề tức giận, ngược lại còn cười to nói “Tiểu Vương nghe nói từ khi Hoàng thượng lập quốc tới nay chưa từng nạp phi, mà quốc gia xã tắc lại không thể nào vắng bóng nữ chủ tử...”

Lần này không đợi hần nói xong, Tử Vụ đột nhiên nhàn nhạt cất giọng “Nam Việt Vương biết Hoàng hậu của trẫm?”

“Tiên Hoàng hậu hy sinh vì nước, chính là kỳ nữ đương thời, tiểu nhân đương nhiên biết.”

“Kiến quốc tới nay, trẫm vẫn luôn nhớ tới Hoàng hậu, mỗi ngày đều trần trọc thật lâu mới có thể đi vào giấc ngủ. Nếu như công chúa vào hậu cung, chỉ sợ là sẽ ủy khuất công chúa.” Chàng nói lời này không để lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, vài vị đại thần quá quen thuộc với Tử Vụ lúc này chỉ lo vui đầu uống rượu, không hề liếc mắt lên tới khán đài cái nào cả.

Nam Việt Vương tưởng rằng Hoàng đế đã ngầm đồng ý, vội vàng quay đầu nhìn Tô Nhi cao giọng hỏi “Người có cảm thấy ủy khuất không?”

Tô Nhi e thẹn liếc nhìn An Tử Vụ, đôi má đỏ bừng, nàng ta nhỏ giọng đáp “Tô Nhi... Tô Nhi không thấy ủy khuất.” Nam Việt Vương cười nhìn An Tử Vụ, thấy sắc mặt chàng lãnh đạm buông chén rượu, đáp:

“Nhưng trẫm sợ ủy khuất Hoàng hậu.”

Lời vừa nói ra, Nam Việt Vương và những người đi theo đều biến đổi sắc mặt. Thân thể Tô Nhi mềm nhũn ngã vào trong lòng của thị nữ, sắc mặt trắng bệch nhìn Hoàng đế...

Trong lòng ta vô cùng kinh ngạc, Nam Việt liên tục xảy ra chống đối phản loạn, mà nay Nam Việt Vương mang theo nữ nhi tới muốn hòa thân, nếu Tử Vụ đồng ý, sau này phía Nam Việt sẽ trở nên ổn định hơn. Ấy vậy mà hần...

“Long ý này là do Hoàng hậu dùng mệnh nàng đổi lấy, trẫm ngồi trên Long ý mỗi một ngày đều là ân tình của Hoàng hậu.” Giọng điệu chàng vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng lời nói ra khiến sắc mặt tất cả mọi người đều xanh mét “Miễn còn Hoàng đế là An Tử Vụ, thì Hoàng hậu là Tang Ca. Nếu người nào muốn vào hậu cung, dựa theo quy củ của Hoàng gia, trước tiên phải hỏi xem Hoàng hậu có đồng ý không đã.”

Yến hội Trung Thu, Nam Việt Vương phẩy tay áo bỏ đi, chúng đại thần cảm như hén. Hoàng đế một mình ngắm trăng trong chốc lát rồi kêu mọi người giải tán.

Các đại thần từ từ rời đi, các nội thị bắt tay dọn dẹp yến hội. Có nội thị khuyên Hoàng đế trở về nghỉ ngơi, Hoàng đế lại hỏi: “Nam Việt công chúa kia có phải thật đẹp lắm không?”

Nội thị cả kinh, cuống quýt quỳ xuống. Không biết vì sao Hoàng đế lại hỏi như vậy, nên không dám trả lời.

Hoàng đế thở dài, thì thào lầm bầm: “Là cực đẹp, nhưng không có chút điểm nào giống nàng. Nàng có sự kiêu ngạo quật cường của riêng mình, tuyệt đối không có bộ dạng yếu đuối sợ sệt như vậy.”

Ta bước lên sân khấu không một bóng người, bàn tay dè dặt lồng ngực mình, trăng treo lơ lửng thật gần. Con tim tĩnh lặng đã lâu bỗng nhiên rung động. An Tử Vực nói, chàng không nạp phi vì sợ ủy khuất ta...

Chàng nói, miễn còn Hoàng đế là An Tử Vực, thì Hoàng hậu là Tang Ca...

Ta dè dặt lồng ngực mình, tiếng tim ta đập vang như sấm rền...

Đêm hôm đó, An Tử Vực triệu kiến vài vị trọng thần. Hôm sau chúng đại thần thay nhau ngự tấu, Vĩnh Nghĩa Hoàng hậu vì nước hy sinh, Hoàng đế luôn cảm động và nhớ nhung, vĩnh viễn không tái lập Hoàng hậu. Một tờ sớ tấu hoang đường, vậy mà Hoàng đế lại vui vẻ đồng ý, thậm chí còn trọng thưởng vị đại thần đó.

Đến nước này, không còn người nào dám đề xuất chuyện tuyển tú với Hoàng đế nữa...

3. Chương 3

Chương 3: Nhập mộng

Chớp mắt lại đến tháng Chạp, Hoàng thành bao phủ một màu trắng.

Xử lý xong chính sự, Tử Vực trở lại tắm điện, ta lại lẻo đẻo theo phía sau chàng. Báo cáo từ phương Nam gửi về đã nhiều ngày, nạn tuyết ở nơi đó ngày càng nguy hiểm, chàng vô cùng lo lắng, đã nhiều ngày qua chưa hề chớp mắt, bông mắt đã thâm đen thành một vòng.

Chàng nhìn tấu thư, không nhin nổi cơn buồn ngủ nên đầu gục xuống bàn, ngủ thiếp đi không hề hay biết. Ta muốn đắp chăn cho chàng, nhưng cũng chỉ muốn mà không thể nào làm được.

Bông tuyết rơi ngập tràn bên ngoài cửa sổ, thanh âm khe khẽ như vậy lại khiến chàng giật mình thức giấc. Chàng nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài, khoác thêm áo rồi bước ra ngoài. Không cho Thái giám theo sau, chàng một mình mang dù cầm đèn lồng thừng bước đi. Chàng đi thật chậm chạp, tựa như không biết đi đến nơi nào...

Không có ánh trăng, khắp nơi bông tuyết rơi đầy trời, trong ngoài Hoàng cung đều là một màu trắng đơn thuần, ánh đèn trên tay chàng tựa hồ là sắc màu duy nhất trên thế gian này.

Ta lại bám theo đuôi chàng, một người một quỳ. Ta cứ muốn như thế này mãi mãi, năm này rồi qua năm khác cứ vẫn mãi như vậy.

Không biết đi tới bao lâu, bỗng nhiên chàng dừng lại, đứng yên trước một tiểu viện. Ta cũng liền dừng theo, vừa ngẩng đầu nhìn thì không khỏi thất thần.

Lục Vân các.

Tiền triều Triệu đế Tiêu Thừa sau khi biết tin An Tử Vực phản loạn liền đem ta giam lỏng ở trong cung. Ta ở đây khi còn sống, cho đến ngày cuối cùng hôm đó, suốt cả một năm. Trước đây, nơi này khiến ta đau đến chết đi sống lại, bây giờ nhớ lại rất mơ hồ, chỉ cảm thấy thật nặng nề, không muốn nhớ nữa.

Tiêu Thừa vô cùng thường xuyên đem cuộc sống của ta ở trong cung chiêu cáo thiên hạ, hắn muốn dùng sự thống khổ của ta khiến An Tử Vụ buông bỏ tất cả. Nhưng hắn không nghĩ tới, một nam tử cháy bỏng tham vọng há sao có thể vì một nữ nhân mà buông bỏ khát vọng thiên hạ của mình...

Tử Vụ đẩy cánh cửa nặng nề ra, bước từng bước vào. Nhìn thấy cảnh tượng trong viện chàng khe giật mình. Nơi này chưa từng có người dọn dẹp qua, lọt vào tầm mắt chàng là một căn phòng bừa bãi lộn xộn, thời gian tựa hồ dừng lại trước đêm ta mất.

Trong Hoàng cung có rất nhiều phòng ốc, chàng làm Hoàng đế rất hiếm khi bước tới hậu cung. Ngày thường cũng không quan tâm nhiều đến những chuyện trong cung, những cung nhân thường này chỉ dọn dẹp sạch sẽ những nơi mà chàng sẽ qua, sao họ có thể dọn sạch sẽ nơi này được.

Tuyết ở trong viện này tích một lớp thật dày, mỗi bước chân của chàng đi qua đều để lại một dấu chân thật sâu, để đi được cũng hơi khó.

Khi đến giữa sân, chàng chợt đứng im lặng rồi lại bỗng nhiên gọi:

“Tang Ca!”

Ta theo bản năng muốn đáp lại lời chàng nhưng chợt nhận ra, sao chàng lại có thể nghe được tiếng ta nữa...

Chàng thì thầm khe khẽ “Nàng có từng gọi tên ta không?”

Đương nhiên là có, khi Tiêu Thừa còn sống, mỗi lần chiến sự thất bại hắn đều thích trút giận lên ta. Mỗi lần miệng vết thương trên người đau khiến ta không chịu nổi, ta liền gọi tên chàng, nhớ tới Giang Nam mịt mù mưa bụi và Trường Dạ hầu phủ, đau đớn bỗng dịu đi rất nhiều...

Chàng đẩy cửa vào phòng, gió cao ngọn đèn lên soi khắp xung quanh, bên trong dày đặc bụi bặm, ghé ngả, nền rơi, cốc sứ vỡ nát hiển hiện tình cảnh hoảng loạn ngày ấy...

Ta còn nhớ rõ, ngày ấy mọi người trong cung ai cũng sợ hãi, ta sớm đã thay giá y, ngồi ở trước gương, để cho tùy nữ thân cận đang run rẩy búi tóc ỉnh, y hết bộ dáng ngày ta xuất giá...

Rồi sau đó binh lính ập vào, dùng loạn côn đánh chết thị nữ đã hầu hạ ta cả đời, áp giải ta lên thành lầu.

Chàng ngồi trên chiếc giường phủ đầy bụi, tay mân mê tấm chăn lạnh cứng như sắt, đầu ngón tay run rẩy, mơ màng nói “Mỗi lần thắng trận, ta đều nhận được tin nàng bị giày vò. Tiêu Thừa quả thật làm được, mỗi lần xuất chinh đánh trận, điều đầu tiên ta nghĩ tới không phải là thắng lợi, mà là nàng sẽ bị hành hạ như thế nào.”

Lòng ta mềm nhũn run rẩy. Ta không đành lòng nhìn sắc mặt chàng như thế này...

“Nhưng đâu còn đường nào lui nữa, chiến hỏa đã dấy lên, nếu tiếp tục thì mới còn có một tia hy vọng, mà nếu như buông bỏ, thì một tia hy vọng cũng không còn.” Thanh âm chàng vô cùng bức bối, chàng khàn giọng nói như bị thống:

“Tang Ca, nàng lại bướng bỉnh không cho ta một cơ hội nào để cứu nàng.”

Ta cup mắt đứng yên ở cửa, đáy lòng như nước lắng đọng, chợt khe nhấp nhô gợn sóng, vừa chua chát lại vừa ấm áp, thật đáng ghét biết bao.

Chàng ngồi ở trên giường, từ từ ngủ thiếp đi. Ta bước đến, ngồi xổm bên cạnh chàng, hết lần này đến lần khác nhìn kỹ diện mạo chàng. Chàng già đi không ít, trên mái tóc đen đã điểm vài sợi bạc, khóe mắt cũng đã hằn lên nếp nhăn, nhưng ta lại thấy chàng vẫn đẹp như ngày nào...

Ta lặng yên ngắm nhìn chàng, mãi mãi không bao giờ đủ...

Mãi đến tận khi ánh nắng ban mai bên ngoài xuyên thấu qua người ta, chiếu rọi trên gương mặt chàng.

Chàng nhíu mày, khe khẽ thở một tiếng, ta bật cười khi nhìn thấy động tác giận dữ như trẻ con đẩy cửa chàng, bỗng nhiên trong lúc đó, chàng mở mắt ra, thần sắc mơ màng mờ mịt: “Tang Ca!”

“Vâng!”

Chàng lập tức bình tĩnh, bình tĩnh nhìn chăm chăm ta, thần sắc trong đôi ngươi đen bóng biến đổi sáng tối, khiến ta không thể nhìn ra suy nghĩ của chàng: “Tang Ca!”

“Thiếp ở đây.”

Hô hấp chàng trở nên nhẹ tênh, như là sợ sẽ thổi bay ta vậy, sắc mặt vô cùng dịu dàng “Đêm thất tịch năm nay ta đã thả hoa đăng cho nàng rồi đấy.”

Ta gật đầu mỉm cười “Thiếp thấy rồi.”

“Tang Ca, dẫn ta đi đi.” Lời nói này khiến ta dở khóc dở cười, ngay cả chính bản thân ta cũng không biết đi đâu về đâu, có thể nào dẫn chàng đi được.

Từng chữ trong câu như xóa bỏ hết tất cả suy tư của ta, ta chưa bao giờ nghĩ đến điều này, nhìn thấy nét mặt chàng lúc này đây, ta cảm giác hốc mắt mình đau đớn tựa như ta lại có thể rơi lệ vì chàng...

Ta lắc đầu...

Chàng vẫn tiếp tục kiên trì, thanh âm bối rối “Đúng là nàng vẫn còn giận ta để nàng ở lại kinh thành một mình? Nàng hận ta không sớm cứu nàng? Ngày ấy trên thành lâu, ta...”

“Két...” cửa sân bị đẩy ra, ta theo bản năng xoay người nhìn lại, ánh sáng ban mai trên người ta lay động, bên tai ta chợt nghe âm thanh chàng ngã xuống giường cùng tiếng gọi “Tang Ca!”

Thanh âm vẫn bối rối.

Chàng vội vàng bỏ nhào về phía người ta, cánh tay xuyên qua cơ thể ta, chộp vào không khí.

“Không được đi.”

“Đừng đi...”

Ta xoay đầu nhìn chàng, nhìn thấy hốc mắt chàng đã đỏ, sắc mặt trắng bệch.

Ta khẽ thở dài, nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn chàng suy sụp như thế này...

Thái giám đã đứng ngoài cửa, dường như bị tiếng kêu to của chàng hù sợ, đợi rất lâu mới dám run rẩy bước vào “Hoàng thượng... nên lâm triều...”

Chàng đột nhiên ngẩng đầu, sát khí trong mắt lạnh thấu xương “Mới vừa rồi là ai mở cửa?”

Ba thái giám đồng thời liên quỳ xuống đất, toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng. Ánh mắt Tử Vụ sắc lạnh tột cùng “Người nào?”

Cuối cùng có một thái giám, khăn cổ hòng, tuyệt vọng nói “Là... là nô tài.” Chàng không nói gì, đứng dậy đi đến bên cạnh cửa, thái giám kia thở phào nhẹ nhõm, bỗng nghe bên ngoài truyền vào thanh âm lạnh lẽo:

“Lẳng trì”.

Thái giám kia toàn thân mềm nhũn, co quắp ngã xuống nền đất.

Ta khẽ thở dài, thiên ý luôn luôn trên người. Ta cùng chàng đã cách xa nhau bởi đôi bờ sinh tử, rành rành không thể chạm vào nhau, vì sao chàng lại không thể buông bỏ...

Vì sao chàng lại muốn đau khổ thêm lần nữa...

Trường Ca năm thứ ba, Hoàng đế rầm rộ đạo pháp thuật, thuật sĩ trong thiên hạ đều tụ tập trong cung, ý muốn chiêu hồn Vĩnh Nghĩa Hoàng hậu.

4. Chương 4

Kết thúc

Trường Ca năm thứ mười, Hoàng đế bệnh nặng, lập Tử Thân Vương Thái Hạo làm thái tử.

Nhìn những thuật sĩ ở bên cạnh chàng thần bí lắm nhể chú văn đã học thuộc, ta chỉ muốn phát cáu một trận, hận không thể hiện nguyên hình để hù chết hết đám đạo sĩ giả thần giả quỷ này.

Chàng ốm đã rất lâu, thân hình cực kỳ gầy yếu, mở mắt cũng thật nặng nề, nhưng mỗi khi đám đạo sĩ xướng niệm, chàng vẫn cố tập trung tinh thần, nhìn bọn họ hoàn tất các nghi thức quái lạ.

Chính sự đã trao toàn quyền cho thái tử. Cho đến hiện tại, Tử Vụ vẫn chưa nạp phi tử nào, không có con nối dòng, chàng tự tiện lập con trai của huynh đệ mình làm thái tử. May mắn là thái tử đối với chàng thập phần tôn kính.

Nghi thức kỳ quái cuối cùng cũng xong, những thuật sĩ lui ra. Chàng đã mệt mỏi cùng cực, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Ta ngồi bên cạnh giường chàng nằm, lẳng lặng nhìn khuôn mặt chàng, trong lòng không nhịn nổi xót xa...

Tử Vụ à Tử Vụ, chàng hà tất phải tự làm khổ mình như vậy?

Tang Ca quả thật vô cùng may mắn, có thể được chàng nhớ mong đến tận bây giờ...

“Hoàng thượng!” Thái giám bên cạnh khẽ khàng gọi “Hoàng thượng, thái tử đã đến.”

Chàng hơi hé mở mắt, gật gật đầu. Thái giám truyền thái tử vào.

“Hoàng thúc phụ, thân thể có tốt hơn không?”

Tử Vụ lắc đầu, bất đắc dĩ cười đáp “Vẫn cứ như vậy, chính sự thế nào?”

“Toàn bộ đều tốt ạ. Hôm nay Hạo nhi tới là có tin tốt muốn báo cho thúc phụ.” Tử Vụ chợt hưng phấn, gương mặt nhìn hân, Thái Hạo vui vẻ nói “Trước đây không lâu, Thượng thư Tiêu Dật du xuân ở vùng ngoại ô Kinh thành gặp được Thái Hư chân nhân. Tiêu Dật thuận tiện mời chân nhân vào trong phủ làm khách. Người này là huyền học Tông sư, nếu thỉnh ông ta đến, thúc phụ người...”

Tử Vụ khoát tay cười nói “Cái gì là chân nhân, tông sư. Mấy năm nay trong cung thiếu chân nhân và tông sư sao? Chẳng qua chỉ là danh hiệu, giả thần giả quỷ thôi. Hạo nhi không thể tin được.”

Thái Hạo ngăn người “Nhưng mà không phải thúc phụ vẫn tin sao?”

“Tin?” Tử Vụ cười nhưng lại kèm theo cơn ho khan kịch liệt, người hầu chung quanh vội vàng bón cho chàng uống nước, đã lâu rồi chàng mới tốt như hôm nay, chàng nhìn ngoài cửa sổ “Chỉ là một chấp niệm suốt đời không bỏ xuống được. Chỉ sợ đến khi xuống dưới ấy, nàng lại không chịu đợi ta. Điều mong muốn duy nhất bây giờ là ta có thể thấy nàng lần cuối, mới có thể an tâm mà đi.”

Thái Hạo chần chừ nói “Vậy Thái Hư chân nhân, thỉnh hay không thỉnh?”

Tử Vụ im lặng rồi đáp “Thỉnh.”

Hôm sau, ta liền gặp được Thái Hư chân nhân kia. Cốt cách tiên nhân, quan trọng là ta cảm giác trên người ông ta có một luồng khí tức kì quái, khiến cho ta có chút sợ hãi không dám đến gần. Ông ta vừa vào điện, ta đã cảm giác bị một sức mạnh ép đến không thở nổi, đành phải núp ở ngoài phòng, nhìn họ qua cửa sổ.

Thái Hư chân nhân nhìn thấy Tử Vụ vẫn không hành lễ, chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Tử Vụ cũng không để ý tới, cho thái giám và các thị nữ lui hết ra ngoài điện...

“Lão đạo nghe nói Hoàng thượng trầm mê đạo thuật đã nhiều năm.”

Tử Vụ mấp máy đôi môi bạc trắng: “Chỉ là chấp niệm một người.”

Chân nhân vuốt chòm râu bạc thật dài của mình: “Hoàng hậu?” Đôi mắt Tử Vụ sáng lên, bình tĩnh quan sát ông ta. Chân nhân cười nói “Nếu là Hoàng hậu, thì nàng ta đang ở tại nơi này.” Nói xong ông cười tùm tùm, nhìn về hướng ta.

Trong lòng ta căng thẳng, nhìn thấy Tử Vụ khấn trương vôi vàng nom tìm kiếm ta xung quanh, nhưng chàng vẫn không nhìn thấy ta.

“Người nhìn thấy nàng? Người nhìn thấy nàng?” Tử Vụ liên tục hỏi, “Nàng có tốt không? Đúng là nàng vẫn còn đang chờ ta sao? Nàng... Nàng...” gấp gáp đến không thành lời...

Mắt ta không khỏi căng phồng đau đớn, nếu như còn có thể khóc, ta đã bật khóc...

Lão đạo suy tính một hồi nói “Hoàng hậu vì chấp niệm, thành quỷ. Nếu không siêu độ đầu thai, e là về sau cùng, hóa thành lệ quỷ.”

Chấp niệm ư?

Ta nào có chấp niệm điều gì? Liếc mắt nhìn Tử Vụ ta mới bừng tỉnh nhận ra, thì ra không phải ta không có chấp niệm, mà bởi vì chấp niệm quá sâu nên quên mất bản thân. Ta cố chấp chờ đợi An Tử Vụ, chờ chàng đợi chàng, hết năm này sang năm khác, theo sau chàng, bảo vệ chàng.

Tử Vụ nghe Thái Hư chân nhân nói, ngẩn ra, hỏi “Siêu độ như thế nào?”

“Không có chấp niệm thì không cần siêu độ, sau đó có thể đầu thai.”

“Tang Ca chấp niệm điều gì?”

“Điều này phải hỏi chính Hoàng thượng.”

Tử Vụ lại ngẩn ra, miệng khe khẽ nhẩm hai chữ chấp niệm, phút chốc chàng ngây người: “Nàng đang đợi ta, quả nhiên nàng vẫn đang đợi ta.”

Thái Hư chân nhân cười rồi rời đi.

Màn đêm buông xuống, tấm điện của Tử Vụ không ai canh giữ, ta đứng bên gốc cây đào trong viện, ngược nhìn ánh trăng lung linh huyền ảo.

Nghe được tiếng hô hấp nặng nề của người ở trong điện, ta quay đầu nhìn lại, chàng đang nghiêng người tựa vào cửa sổ, vẫn nụ cười nồng ấm, vẫn ánh mắt dịu dàng, giống như lần đầu gặp nhau giữa mưa bụi mịt mờ Giang Nam năm đó.

Ta là ca nữ phiêu bạt, chàng là hầu gia phong lưu, lần đầu gặp nhau đẹp như mộng ảo.

Hoa đào phía sau đúng lúc bùng nở, cánh hoa rơi rụng nhuộm hồng những bông tuyết trắng phau.

“Tang Ca.” Chàng nói: “Ta đã trở về.”

Tháng ba, Trường Ca năm thứ mười, Hoàng đế băng hà.

==Hết==

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-ca>